

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistallenne.

To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Nieminen, I. (2024) Kannatti tavata kasvokkain! TAMK-blogi, 23.8.2024.

URL: <https://blogs.tuni.fi/tamkblogi/hanketoiminta/kannatti-tavata-kasvokkain/>

Kannatti tavata kasvokkain!

23.8.2024 — Anna-Maria Balk

Hyppäsin viime kevään alussa jo hyvää vauhtia etenevään hankejunaan. Tässä kansainvälisessä Equal Treatment -hankkeessa on mukana tekijöitä Suomen lisäksi Belgiasta, Espanjasta, Kreikasta ja Liettuasta. Monivuotinen hanke oli tuolloin jo loppupuolellaan, joten suurin osa hankeryhmän jäsenistä oli aiemmin nähnyt toisensa yhteisissä tapaamisissa. Pääasiallinen sisäinen viestintä hankkeessa tapahtuu Teamsin keskustelualueella tai sähköpostilla. Lisäksi olemme pitäneet verkkokokouksia säännöllisesti koko hankeryhmän kesken.

Hanke eteni hyvin kevään aikana, ja verkkokokouksissa saatiin mielestäni asioita eteenpäin -joskin huomaisin joitakin kummallisuuksia kokouksissa. Kevään loppupuolella hankkeessa aloitettiin järjestelyt kasvokkain tapahtuvaa hanketapaamista varten, joka pidettäisiin Gironassa, Espanjassa, kesäkuun lopussa. Minulle tarjoutui mahdollisuus osallistua tähän tapaamiseen hyödyntämällä Erasmus+ Cooperation Partnerships -rahoitusohjelmaa. Lähdin matkalle mielelläni ja uteliaana, sillä en ollut vielä matkustanut töiden puitteissa. Samalla olin kuitenkin hieman skeptinen tapaamisen hyödyllisyydestä – saimmehan etätapaamisissakin asioita eteenpäin! Neljän tunnin lentomatka suuntaansa ja yöpymiset määränpäässä tuntuivat suhteessa ajan ”haaskaukselta” paria kokouspäivää varten. Toisaalta tiesin kokemuksesta, että on mielekästä nähdä paikan päällä ihmisiä sen sijaan, että ollaan Teamsissa kameran takana tai tylsimillään pelkinä etukirjaimina.

Hankeryhmän jäsenet, Fundació Campus Arnau d’Escalan edustajat, **Lluís Marroyo** ja **Miguel Fernandez** isännöivät onnistuneesti kahden päivän kokoustapaamistamme. Ensimmäisenä kokouspäivänä yllätyin siitä, miten erilaiselta kokous tuntui, kun olimme yhteisessä tilassa yhteisen pöydän ympärillä.

Vaikka projektiryhmän jäsenet olivatkin pikaisesti esittäytyneet tullessani projektiin, olin mennä sekaisin osallistujista ja siitä, kuka mitäkin organisaatiota edusti. Nyt nähdessäni kaikki kerralla samassa tilassa, opin nopeasti kaikkien nimet ulkoa ja yhdistin entistä paremmin kunkin taustaorganisaatioonsa ja rooliinsa projektissa. Olimme kaikissa verkkokokouksissa aina kamerat päällä, joten olin toki nähnyt kaikki videokuvana, mutta yhteisessä tilassa kunkin projektijäsenen eleet ja olemus tulivat esiin paljon voimakkaammin. Tämä auttoi ymmärtämään paremmin sähköposti- tai chat-viestejä, joita olin eri henkilöiltä saanut sekä aloin ymmärtää, miksi joissakin aiemmissa kokouksissa oli tapahtunut jotain mielestäni kummallista. Oli myös selvää, että yhteisessä

tilassa jokainen nosti helpommin esiin seikkoja, joita ei ymmärtänyt. Yhteisymmärryksen eteen nähtiin herkemmin vaivaa kuin verkkokokouksessa.

Ensimmäisen kokouspäivän jälkeen söimme illallisen yhdessä ja tutustuimme enemmän toisiimme. Oli ilo kuulla erilaisista kulttuureista kunkin maan edustajien itsensä kertomana. Sen jälkeen oli vielä mukavampaa pitää kokousta yhdessä seuraavana päivänä. Koin vahvempaa yhteishenkeä ryhmässä. Keskustellessani projektipäällikön kanssa viimeisenä kokouspäivänä hän sanoi, että ”Taas saimme enemmän aikaiseksi kuin monessa verkkokokouksessa yhteensä”. Minullakin oli tunne, että olimme olleet tehokkaampia.

Paluumatkalla olin kuopannut lopullisesti oman skeptisyyteni. Ajattelin, miten mukavaa on olla tämän matkan jälkeen yhteyksissä projektin tiimoilta eri projektiryhmän jäsenten kanssa. Heidän viestinsä alkoivat tulla eläviksi. Pystyin kuvittelemaan heidän itsensä sanomassa asiansa. Kannatti tavata kasvokkain, vaikka siihen menikin useampi matkustuspäivä!

Teksti ja kuva: lina Nieminen, projektiasiantuntija, TAMK